

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Af en endnu Levendes Papirer

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 1", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 1*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon; Finn Hauberg Mortensen, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 1997 , s. I. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-lp-txt-shoot-id0e627b6d-eea7-47dd-b7e7-ba3c191843e9.pdf> (tilgået 04. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 1

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden. [Læs CC0-erklæringen](#)

Naar vi nu gaae videre og ville forfølge Andersen i hans Forhold til vor nyere af os tidligere omtalte Novelle-Literatur, da ville vi dog foreløbig i Almindelighed bemærke, at Grunden, hvorfor Andersen ikke har faaet saa megen Gavn af denne, som han kunde, vel fortrinlig maa søges deri, at han ikke for sit eget individuelle Livs Skyld, eller af nogen almindeligere æsthetisk Interesse som Læser traadte i Forhold til denne, men i et ved en vordende Novelle-Produktivitet determineret Hensyn – hvad hans Forhold til Hverdagshistorien angaaer, vel med Rette kunne regne ham blandt de tidligere omtalte misforstaaende Læsere, der blandt Andet ogsaa ved disse Noveller ere bragte til en vis Grad af Reflexion; men som i ingen Maade er gennemført til nogen betydelig Grad – og hvad hans Forhold til Blicher angaaer, vel med ligesaa megen Ret paastaae, at den i hine Noveller indeholdte umiddelbare Folkepoesie vel tillige med Andet mere har henledet Andersens Opmærksomhed paa det Folkelige, uden at dette derfor i poetisk Fylde er gjenvundet hos Andersen; men at han snarere paa en reen udvortes Maade har benyttet det¹. Føie vi nu hertil den Fristelse til at producere, istedetfor at udvikle sig selv, til at skjule en indre Tomhed under brogede Billeder, til uden al Reproduction at gaae op i Generation, som Læsning af W. Scott og saadanne Romandigtere nødvendigviis maatte være for et saa svagt udviklet Gemyt som det Andersenske, saa vil det vist ikke forundre os, at han, istedetfor at gennemføre sin Reflexion, tvertimod afslutter sig i et ganske lille Spatium deraf, det vil ikke undre os, at der, naar vi gennemdeklinerer Andersen i disse Livets forskjellige Casibus, fremkommer et Phænomen, som vil afgive et ret heldigt Paradigma for en Cyklus af Phænomener.

-
1. Det er overhovedet sørgeligt at see den ved aandelig Fattigdom betingede Tæren paa Poesiens Activer (Sagn etc.), den idelige Repeteren af disse, uden Tanke om at gennemføle det dybere Poetiske deri, som er saa herskende i den nyere Literatur. – (tilbage)